Косівський ПЕРЕДЗВІН

Газета Косівської міської ради

№ 6 (11) 23 червня 2012 року

Питання виконкому і сесії міськради

30 травня 2012 року відбулося засідання виконавчого комітету Косівської міської ради. На ньому розглянуто такі питання: «Про заходи з нагоди святкування Дня міста», «Про присвоєння статусу гірського», «Про надання дозволу на виготовлення технічної документації на газифікацію житлових будинків, квартир, магазинів, офісів і т.д.», «Про надання дозволу на оформлення права власності», «Про присвоєння номера», «Про квартирний облік», «Про затвердження розпоряджень міського голови», «Про надання одноразових грошових допомог».

Робоча президія сесії міської ради

22 червня відбулася 15 сесія шостого демократичного скликання міської ради. На ній затверджено «Порядок пайової участі замовників у розвиток інфраструктури територіальної громади міста Косова», Внесено зміни до складу виконавчого комітету міської ради, розглянуто листа Косівської районної ради про резервування земельної ділянки біля будинку на вул. Горбового, 5.

Також розглянуто питання: «Про зарахування дітей в ДНЗ «Сонечко», ДНЗ «Горобинка», дошкільний навчальний заклад №1», «Про сплату житлово-побутових послуг», «Про виділення коштів».

Депутати визначили дороги (вулиці) для освоєння коштів за державною субвенцією на їх капітальний ремонт.

У «Різному», як завжди, звучали різні проблемні питання з життя Косова.

Косівський Передзвін — у кожен дім!

Передплатний індекс — 89663 **Вартість передплати:**

на 3 місяці — 13 гривень, на 5 місяців — 22,5 гривні

Кличку вручили черес 3 стор.

Хіба це принцип? 6-7 стор.

Майстру все підвладне 8-9 стор.

У хмарі Грегіт грізний 15-16 стор.

Слово редактора

Перша річниця «Косівського передзвону»

Газеті уже рік

Ось і наступила радісна і приємна перша річниця з дня виходу у світ першого номера газети «Косівський передзвін», яку мені випала честь редагувати. Саме напередодні такого торжества я вирішив вперше безпосередньо звернутись з її шпальт до наших читачів. Часто буває, коли шукаєш роботу, то вакансій немає, а потім раптом у тебе з'являється декілька варіантів. Коли в серпні минулого року мені практично одночасно запропонували роботу в обласній газеті «Галичина» і «Косівському передзвоні» (який мав ще тільки офіційно реєструватися), я без вагань відмовився на користь роботи в рідному місті, бо вважаю Косів найкращим в Україні і саме тут я хочу реалізувати себе, як творча людина і як професійний журналіст, після здобуття вищої освіти в Інституті журналістики Київського Національного університету ім. Т. Шевченка.

Звичайно, що на перших порах було важкувато, але мені на допомогу прийшло багато ентузіастів і добрих людей.

Насамперед хочу висловити подяку міському голові Косова Миколі Миколайовичу Фокшею, адже створення газети — це його хороша ідея, яка не припала порохами десь у шухляді і не залишилася лише рожевою мрією, як це, на жаль, часто буває в наших чиновників, але саме завдяки його наполегливим старанням втілилася в реальну яскраву повноколірну газету на якісному папері. Дякую також виконавчому комітету та депутатам міської ради, які, не зважаючи на мій молодий вік, довірили мені таку важливу і потрібну місію — творити газету рідного міста. Хочеться вірити, що я їх не підвів.

Також варто відзначити і працівників апарату міської ради та працівників «Міськводоканалу», які, не зважаючи на власну роботу та обов'язки, ось уже рік допомагають мені з газетою. Пам'ятаю і про своїх вчителів та наставників Михайла Городенка та Петра Гавуку, які на громадських засадах допомагають в створенні та наповненні цікавими публікаціями газети «Косівський Передзвін». Багато наполегливості і старань докладають, щоб газета вчасно вийшла у світ, директор МПП «Еврика» Михайло Павлюк та ком'ютерник-верстальник видавництва «Писаний Камінь» Віталій Стефурак.

Перший номер «Косівського передзвону» побачив світ у серпні 2011 року і був присвячений XIX Міжнародному Гуцульському фестивалю. Його наклад поширювався безкоштовно і становив 2000 примірників. Як це не дивно, не зважаючи на такий значний для маленького міста тираж, сьогодні і «в день з вогнем» не знайдеш примірника першого номера, який вже став в певній мірі історичним, адже в Косові майже 100 років не було своєї газети, а навіть та, яка колись була, видавалася німецькою мовою.

Придбати нашу газету можна у приміщенні міської ради та в приватних газетних кіосках міста. Також нагадую, що всі номери «Косівського передзвону» (в тому числі і перший) в електронному форматі pdf можна читати та «скачати» на сайті міської ради Косова за адресою http://kosivmr.if.ua/

Якщо говорити про хороше, то звісно тішать ті сотні позитивних відгуків людей, які читали хоча б один випуск нашої газети. Звісно, що часто не все заплановане і задумане вдається втілити у життя. Цьому є як об'єктивні, так і суб'єктивні причини. Перш за все турбує, що досі газета має мало передплатників і рекламодавців, через що основну масу наявних скудних коштів поглинають високі поліграфічні і поштові послуги. Бюджет міської ради не може взяти на себе усі дані витрати, бо він цього року чи не найзлиденніший з часів Незалежності. Саме тому я дуже прошу справжніх друзів міста і газети допомогти нам. Це дуже просто: передплатіть «Косівський передзвін» хоча б на півроку чи квартал, якщо немає змоги цього зробити на рік. Ціни на рекламу в нашій газеті є більш, ніж мізерні, на фоні інших видань, але навіть такий прибуток нам би дуже допоміг. Також прошу відгукнутись спонсорів, меценатів чи організації, які б хотіли долучитись допомогти газеті вижити!

Сподіваюсь на Ваше розуміння та підтримку!

З повагою редактор газети «Косівський передзвін»
Тарас ПАСИМОК

Співпраця з газетою:

Газета відкрита до ваших відгуків, порад та ідей. Всі ваші пропозиції будуть обов'язково розглянуті та враховані.

Редакційна електронна пошта:
peredzvin@gmail.com
Пошта редактора газети:
pasymok@gmail.com

Адреса редакції:
78600, м. Косів,
майдан
Незалежності, 11,
міська рада, тел 2-48-32

До уваги рекламодавців!

Реклама в «Косівському передзвоні» — ваш успіх!

У нас найнижчі розцінки на рекламу

Вартість одного слова в подяці чи оголошенні — 2 грн.

Співчуття — 25 грн.

Фото (3 на 4 см) до вітання чи співчуття — 20 грн.

1 сторінка (формату А-4) політичної реклами — 750 грн.

1 сторінка (формату А-4) комерційної реклами — 750 грн.

А віз і нині там…

Вже закінчується червень, а через відсутність асфальту ремонт доріг не проводиться. Вже і гроші виділені, і розроблена схема капітального ремонту вул. Богдана Хмельницького та ямкового ремонту комунальних доріг, і Євро-2012 хоч і на завершені, а віз і нині там.

Щоденне звертання міської ради до керівників, відповідальних за цю ланку роботи, залишається, як глухому «добраніч». А люди скаржаться…

Відгомін подій

Політика

Кличку вручили черес

Лідер партії «УДАР» Віталій Кличко в рамках туру регіонами України побував на Івано-Франківщині, в тому числі і в Косові. На спеціально зведеній для цього трибуні на Майдані Незалежності у своєму виступі він висловив упевненість, що партія «УДАР» буде представлена у Верховній Раді чималою кількістю депутатів. На його думку нині політика в Україні не відповідає інтересам держави, а працює на інтереси купки людей.

Далі відомий спортсмен-боксер, чемпіон світу з найпрестижнішої версії WBC серед суперваговиків, а тепер уже й важковаговик серед політиків, наголосив, що «Україна рухається не в тому напрямку, якого прагне більшість українців. Українці — це європейці, тому стандарти життя повинні бути в нашій країні. Це основна мета нашої політичної сили».

Віталій Кличко визнає, що у його команді люди ще не настільки відомі і публічні, проте запевняє, що вони такими стануть, і вважає, що досить робити ставку лише на «розкручені» імена. «Я б не хотів, щоби старі політики, які мали можливість зробити зміни, але знехтували нею, заходили до нас. Проте я не заперечую можливу співпрацю з людьми, які хочуть інвестувати свій досвід, розділяють наші цінності й пріоритети, а також мають незаплямовану репутацію».

Лідер партії «Удар» назвав можливих кандидатів на вибори в український парламент в Івано-Франківщині від своєї політичної сили. Серед них колишній голова облдержадміністрації Микола Палійчук, який був присутній на мітингу-зустрічі у Косові. Судячи з його

активних дій в останній час на Косівщині, виглядає, що він прицінюється саме до нашого виборчого округу.

— Я хотів би, щоб ми виставляли кандидатів від людей, — заявив В. Кличко. Щоправда, остаточне рішення з приводу кандидатів буде прийняте після погодження з опозиційними силами на основі праймеріз. — Колегам по опозиції ми і далі пропонуємо в усіх округах висунути своїх претендентів, а напередодні старту кампанії визначити найбільш рейтингові і гідних представників за принципом «один округ — один кандидат від опозиції. Ми готові до будь-яких компромісів заради перемоги, бо цінуємо довіру людей і виступаємо за об'єднання демократичних сил у майбутньому парламенті».

Молодого політика і чемпіона світу Віталія Кличка косівчани прийняли надзвичайно тепло, неодноразово його виступ переривали схвальними вигуками і гучними оплесками, а на згадку про наше чудесне місто подарували йому ще один пояс — гуцульський черес. На це він пожартував: «У нас з Володимиром є всі боксерські пояси, а тепер у мене є ще й гуцульський».

Нагадаємо, це був не єдиний подарунок для нашого чемпіона. На зустрічі в Коломиї місцева шанувальниця українського чемпіона подарувала йому вишиту власними руками сорочку. Під гучні оплески Віталій прямо на сцені зняв свою сорочку й одягнув вишиванку. Коломиянка, яка зробила йому подарунок, на це сказала: «Не перевелись ще на Україні справжні козаки!».

Петро ДМИТРІВ,
м. Косів
Світлини:
Тарас Пасимок

Чуднов проти мовного закону

Верховна Рада України прийняла законопроект «Про основи державної мовної політики». «За» ухвалення законопроекту проголосували 234 народних депутати з необхідних 226.

Зокрема, «За» ухвалення законопроекту проголосувало 187 народних депутатів від Партії регіонів.

Від Прикарпаття за «За» ухвалення законопроекту проголосували: Ігор Зварич та Володимир Личук. Валерій Келестин за законопроект не голосував. І лише наш краянин, уродженець Космача ВасильЧуднов, хач і з регіоналів-нардепів проголосував «Проти» .

Вл.інф.

Культура вище мура

Неймовірна спека, коли термометр в місті показує 30 градусів за Цельсієм, заставляє людей шукати порятунку у воді. Оскільки Косів завжди славився, хоч і невеликими, але пляжними місцями, то в ці дні тут сила-силенна народу. До місцевих відпочивальників додалися і гості міста. Та чомусь більшість з них вважає, що з собою треба обов'язково приносити їжу, а немало з них не забуває прихопити і пиво чи навіть горілку. А далі — прибирайте, хто хоче.

Знаходяться люди, яким це неподобство не подобається, і вони стараються прибрати залишки трапез хоч би в целофанові кульки. Колись люди жартували: культура — вище мура. На цьому рівні культура і залишилася…

Відгомін подій

Повниться когорта Заслужених

Президент України Віктор Янукович за значний особистий внесок у розвиток вітчизняної системи охорони здоров'я, надання висококваліфікованої медичної допомоги і багаторічну сумлінну працю та з нагоди Дня медичного працівника згідно Указу № 401/2012 від 16 червня «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня медичного працівника» почесне звання «Заслужений лікар України» присудив головному лікареві Косівської центральної районної лікарні **Фазану Івану Васильовичу.**

***

На Прикарпатті з'явився ще один Заслужений журналіст України. З нагоди дня журналіста з'явився відповідний указ Президента України Віктора Януковича, який своїм указом № 376 «Про відзначення державними нагородами України» присвоїв звання «Заслужений журналіст України» головному редактору газети «Галичина» **Петру Паріпі** «за вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняної журналістики, багаторічну сумлінну працю та з нагоди Дня журналіста».

Вітаємо!

Косівчанка позмагається

за право представляти Україну на дитячому «Євробаченні»

13-річна косівчанка Тетянка Марчук з піснею «Всі разом» уже потрапила до 20 півфіналістів у національному відборі. Тож 8 липня на «Першому Національному» каналі серед цих учасників визначать одного переможця з найкращою піснею. Щасливчик наприкінці грудня поїде до Нідерландів представляти Україну на дитячому «Євробаченні». Слова до пісні «Всі разом» Таня Марчук писала сама — такою є головна умова пісенного конкурсу.

А от музику складала її викладач з вокалу Ірина Батюк, аранжування Романа Калина. У постановці номера на дитяче «Євробачення»дівчині допомагатимуть викладачі танцювальної студії «Vertikal Limits».

На переконання голови Івано-Франківської ОДА Михайла Вишивнаюка, кожна людина, яка потребує соціальної допомоги, має бути на контролі органів влади. «Усі, кому потрібна допомога не повинні оббивати пороги чиновників. Влада сама має йти до таких людей і надавати їм допомогу», — зазначив губернатор.

Саме з такою метою вже з 1 червня на Прикарпатті запрацює ще 286 соціальних працівників. Це будуть спеціальні чиновники, які контролюватимуть якій кількості мешканців області

Мозаїка життя

Нові соцпрацівники. Для кого?

потрібна соціальна допомога. Зарплата такого працівника, за його словами, складатиме не менше 2500 гривень.

Однак Об'єднана опозиція вважає оних соцпрацівників, найнятих практично на період до виборів, агітаторами за владну партію регіоналів, причому за рахунок державного бюджету, тобто за рахунок кожного з нас. Причому ці фінансові витрати у державному бюджеті на цей рік не передбачені. Отож жителям міста і району, мабуть, треба приглянутися дуже уважно до дій отих «соціальних помічників».

Вл. інф.

Державні, тобто наші гроші на ліквідацію наслідків повені десь пропадають, а міст у Косові, мабуть, чекатиме нового потопу.

Світло горить безперервно

Від стихії ніхто не застрахований, особливо енергетики. Вітер чи природні аномалії — і світло в центрі міста горить по 2-3 дні. Не всі розуміють, що електрику МКП «Косівміськводосерсісу» не під силу з цим справитись.

Хоч, як відомо, це не впливає на показники міського лічильника, але ресурс електролампочок зношує капітально.

Достукатись до керівників Косівського РЕМу не завжди вдається у такому випадку, щоб їх реакція на звернення громадян була швидкою і ефективною.

З одного боку — економія коштів, а з іншого — безлад.

Вл. інф.

Втопився чоловік

У суботу, 16 червня, близько 20:00 год., в анатомічне відділення Косівської центральної районної лікарні було доставлено тіло загиблого 52-річного жителя міста Косів.

Як з'ясувалося, люди знайшли тіло чоловіка без ознак життя в річці Рибниця поблизу міста Косів. Попередня причина смерті – механічна асфіксія через утоплення. Особу вже встановлено, ним виявився житель міста, який хворів на важку хворобу.

Любов довела...

Зранку 9 травня у Косівський райвідділ міліції надійшло повідомлення про те, що на мості через ріку знаходиться жінка, яка має наміри покінчити життя самогубством.

На місце події негайно виїхала слідчо-оперативна група працівників міліції. Інформація, яку отримали правоохоронці, виявилася достовірною –- на краю моста за перилами перебувала дівчина, яка збиралася стрибнути у гірську ріку з висоти. Професійно грамотні дії міліціонерів вберегли молоду косівчанку від самогубства. Працівники міліції вмовили дівчину не робити фатального кроку. Під час подальшої розмови правоохоронці з'ясували, що дівчина посварилася з хлопцем, з яким довго зустрічалася і, нібито, завагітніла від нього, а він відмовився на ній одружуватися.

Як наразі відомо, хлопчина, дізнавшись від міліціонерів про цю історію, змінив свої погляди.

Вл. інф.

Культура

Відгомін подій

У Луганську вшанували Сагайдачних

У травні у Луганському обласному художньому музеї відбувся круглий стіл «Спадкоємність поколінь: творчість Н. Яшвіль (1861-1939), Є. Сагайдачного (1886-1961), М. Левченка (1906-1987) у контексті сучасної української культури». Захід проводився на базі виставки «Твори художника-педагога і колекціонера Євгена Сагайдачного (1886-1961) із зібрань музеїв України».

Учасники круглого столу — відомі фахівці музейної справи, мистецтвознавці: Олександр Федорук, академік АМ України, доктор мистецтвознавства, професор, завідувач кафедри теорії та історії мистецтва Національної академії образотворчого мистецтва та архітектури, Лідія Борщенко, кандидат мистецтвознавства, Заслужений працівник культури України, директор Луганського обласного художнього музею, Святослав Мартинюк, директор Косівського державного інституту прикладного та декоративного мистецтва, а також завідуюча науково-експозиційним відділом Луганського обласного художнього музею Л. Корнішина, в.о. завідуючого відділом з науково-просвітницької роботи Луганського обласного художнього музею В. Шелехова та інші працівники музею.

На зустрічі обговорювалися такі теми: «Євген Сагайдачний на Луганській землі. За матеріалами Державного архіву Луганської області», «Євген Сагайдачний — фундатор Косівського музею народного мистецтва та побуту Гуцульщини», «Про колекцію творів Н.Г. Яшвіль у зібранні ЛОХМ (до 150-річчя від дня народження)», «Микола Левченко (1906-1987). Життя і мистецтво заради Луганщини».

Доповіді супроводжувалися демонстрацією фотоматеріалу через комп'ютер на екран. Метою проведення круглого столу стало виявлення напівзабутих імен діячів культури, художників, педагогів, діяльність яких пов'язана з Луганщиною і які, безумовно, зробили вагомий внесок у розвиток культури і мистецтва свого краю і України вцілому.

Сьогодні співробітники музею Інституту приділяють багато уваги співпраці з осередками культури інших регіонів України.

Вл. інф.

Бібліотечні новини

Сузір'я славних імен

У Косівській ЦРБ поновлена виставка-персоналія «Сузір'я славних імен України» (на травень-червень 2012 року), а також книжкова виставка «Молодь — надія і турбота держави».

Організовано ряд тематичних поличок: до Дня Матері, до 105-річчя від дня народження І. Вільде, до 100-річчя від дня народження Михайла Стельмаха.

Спадщина

У Косівській ЦРБ до ювілейних дат зарубіжних письменників організована постійно діюча книжкова виставка-перегляд «Коштовна спадщина світової літератури», яка оновлюється щоквартально.

На даному заході бібліотека проводить цикл літературних досьє «Майстри світового пера» (1 раз у квартал).

«BRUSTURY» і «Мотлох»

18 травня 2012 року до Косівської ЦРБ завітав молодий поет, прозаїк, публіцист, уродженець села Брустурів Василь Карп'юк з презентацією своїх книг «BRUSTURY» та «Мотлох».

Присутні були приємно вражені, почувши зовсімзовсім сучасні, з міксом гуцульської говірки та молодіжним сленгом, поетичні та прозові твори з уст самого автора та його старшого колеги по перу Івана Бойчука. На презентації прозвучали слова вдячності та побажання від поетів Косівщини Дмитра Арсенича, Миколи Близнюка, Марійки Лазарович. Завідувач бібліотекою-філіалом с. Брустури Орися Павлюк і працівник Косівської РДА Василь Глібчук долучились до вітань.

Інтелігенція не втрачає нагоди зустрітись

Недавно у приміщенні Косівської центральної районної бібліотеки відбулося чергове засідання клубу «Творчої інтелігенції ім. І. Пелипейка».

На порядку денному розглядались питання:

105-річчя з дня народження письменниці Ірини Вільде (Дарії Макогон-Полотнюк) — виступ Г. Кікоть, бібліотекаря відділу обслуговування Косівської ЦРБ;

100-річчя з дня народження українського письменника Михайла Стельмаха — виступ І, Балагурак, завідувача відділу обслуговування Косівської ЦРБ;

85-річчя з дня народження поетеси Катерини Мандрик-Куйбіди — виступ П. Гуралюк — завідувача сектором краєзнавства Косівської ЦРБ;

до Міжнародного дня музеїв — виступ Ю. Джуранюк, завідувача сектором обліку Косівського музею.

Були організовані тематичні полички, присвячені письменникам ювілярам і проведені огляди їхніх творів.

Свято сподівань і надій

1 червня 2012 у приміщенні Косівської районної центральної бібліотеки урочисто відзначено День захисту дітей «Свято сподівань та надій». Завідуюча бібліотекою для дітей Л. Кабин провела бесіду «Права людини починаються з прав дитини», а провідний бібліотекар М. Копчук — диспут «Право від А до Я».

Також була організована книжкова виставка «Права дитини — права на майбутнє».

В заході брали участь учні 5-6 класів ЗОШ №1 І-ІІІ ступенів м. Косова та учні Городянської школи І-ІІ ступенів.

Були проведені конкурси, вікторини, огляди літератури та періодики.

Районний семінар

30 травня 2012 року на базі Стопчатівської бібліотеки-філіалу відбувся районний семінар «Бібліотечна робота з дітьми: особливості сучасної методики».

Методичні поради та консультації роботи з дітьми надали працівники обласної бібліотеки для дітей, проведено професійні діалоги працівників сільських бібліотек району.

Відбувся масовий захід, присвячений Дню захисту дітей «Свято сподівань та надій». Перед учасниками семінару виступив Герой України, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка відомий письменник і політик, уродженець села Стопчатів Дмитро Павличко. Він подарував читачам району свою нову книгу «Українська національна ідея».

Про шкідливі звички

У бібліотечній світлиці Косівської ЦРБ відбулася дискусійна година «Шкідливі звички чи життя в своє задоволення» з учнями 8-Б класу Косівської ЗОШ №2 (класний керівник Ігор Фокшей).

На масовому заході слово для виступу мали начальник відділу соціальної роботи Косівського районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Косівської РДА Віталій Кічеряк та головний спеціаліст Служби у справах дітей Косівської РДА Богдан Довбенчук.

Лікар-інфекціоніст Косівської центральної районної лікарні Тетяна Левіна розповіла учням про ВІЛ-СНІД та продемонструвала короткометражні фільми про наркоманію та СНІД.

Бібліотечні працівники організували викладку літератури «Гіркі плоди солодкого життя».

Завідувач відділу обслуговування І. Балагурак розповіла про шкідливі звички, які негативно впливають на здоров'я молодого покоління та провела огляд літератури.

Провідний бібліограф У. Книш підготувала інформаційний бюлетень «Молодь. Здоров'я. Закон».

Проблеми міста

Як подужати стихійні сміттєзвалища?

Хіба це принцип?

Якщо нашкодити, то найближчому сусідові!

Рішення громади: сміттєзвалище закрити

Велика біда приходить несподівано. «Дружній сюрприз» напередодні Великодніх свят зробила Вербовецька сільська рада, закривши в односторонньому порядку районне сміттєзвалище, на якому проводилось захоронення твердих побутових відходів більше, як 20 років. Вербівчан можна зрозуміти: надоїли громаді обіцянки-цяцянки про культурне сміттєзвалище. На жаль, мова ультиматуму поставила у надзвичайно важке становище Косів і його МКП «Косівміськводосервіс»: сміття з міста везіть куди хочете. Не побажаємо найгіршому ворогові такого «подарунку» від найближчих сусідів.

На території міста почали утворюватися стихійні сміттєзвалища. Захоплені зненацька жителі Косова і навколишніх сіл стали захаращувати мішками зі сміттям придатні для цього (на їх думку) відповідні місця. Стихійні смітники росли, як гриби влітку після рясних і теплих дощів. А контролюючі районні органи тут, як тут: хто винен — міська рада, бо такі неподобства чиняться на території міста. Контролювати, критикувати — усі гаразд, а допомогти — зась.

Сміттєзвалище здалека і зблизька

Люди добрі, жоден косів'янин не відвіз в чуже село своє сміття, то чому собі таке можуть дозволяти жителі інших населених пунктів за рахунок чиєїсь честі і гонору?

Міська рада знайшла тимчасовий вихід з даної ситуації, бо місто повинно бути чистим і привітним. Силами МКП «Косівміськводосервіс» були прийняті заходи щодо вивезення ТПВ з території міста, а стихійні сміттєзвалища вчасно ліквідовані. Крім того, була створена екологічна комісія, яка контролювала і надалі контролює санітарний стан міста.

Однак, подальше вирішення цього стратегічно важливого питання, як для міста, так і навколишніх сіл, зависло у повітрі. Фактично всі проблеми спихнули на

Сусідське «добро»

органи місцевого самоврядування. Але ж у відповідності до статті 20 Закону України «Про відходи» до повноважень місцевих органів державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування відноситься організація збирання і видалення побутових відходів, у тому числі відходів дрібних товаровиробників, створення полігонів для їх захоронення, а також організація роздільного збирання корисних компонентів цих відходів; забезпечення ліквідації несанкціонованих і неконтрольованих звалищ відходів.

Сьогодні неймовірно важко заставити людей подумати, що так довго тривати не буде. Як засвідчила практика, жодна громада не хоче на своїй території утримувати полігон із складування ТПВ і усіма силами відсахується від цієї проблеми. На даний час знайти і створити швидко місце для сміттєвого полігону виявилось не під силу ні райдержадміністрації, ні районній раді, ні місту, і питання полігону для захоронення ТПВ для міста Косова і навколишніх сіл залишається відкритим.

Слід зазначити, що безвідповідальність громадськості за накопичення ТПВ в різних

Так складують склотару, пет-пляшку і папір у Верховині, підготовляючи до організованого вивозу

точках міста обтяжує роботу, як відповідальних осіб міської влади, так і обслуговуючих працівників, що займаються збором та вивезенням сміття. А щоб менше його вивозити, бо як усі переконалися за останні два місяці — це дуже дороге «задоволення», треба сміття відповідно сортувати. Якість сортування значною мірою залежить від загальної культури і дисциплінованості самого населення.

Тож, прохання до громадськості: не скидайте в один мішок пет-пляшку, склотару, побутові і органічні відходи, папір. Розділіть те, що треба вивезти негайно, а решту складуйте і таруйте. Коли вирішиться ситуація на краще, все обов'язково буде забрано.

Доцільно також і усім контролюючим органам району допомогти у розв'язанні проблеми зі створення полігону для захоронення ТПВ, а також у дотриманні і охороні навколишнього природного середовища на території курортного міста Косова, знаного на увесь світ.

Виконком міської ради

І лушпиння, і папір, і ще Бог зна що…

Як подужати стихійні сміттєзвалища? **Проблеми міста**

Методи утилізації ТВП:

думка вчених і практика передових країн

На думку вчених Інституту проблем національної безпеки кількість твердих побутових відходів (ТПВ) в Україні невпинно зростає, що дуже негативно впливає на стан довкілля та здоров'я людей. Наразі ТПВ переважно вивозять на спеціально облаштовані полігони та стихійні звалища. Незначну частину ТПВ знешкоджують на сміттєспалювальних заводах. Проте у розвинених країнах застосовують багато методів утилізування ТПВ, серед яких основними слід вважати повторне використання (рециклінг), компостування, анаеробне ферментування та термічну обробку. У США, Швейцарії і Японії ці методи досягли відповідно 23,8, 23 і 20 % рециклінгу відходів.

Біотермічне компостування твердих побутових відходів у світовій практиці розвивалося як альтернатива спалюванню. Труднощі здійснення цього методу полягають у досить складному процесі сортування і необхідності попередньої переробки відходів, що потребує зведення спеціальних заводів.

Анаеробне ферментування твердих

Все в одну купу…

побутових відходів дає змогу видобувати та утилізувати біогаз, утворений у процесі розкладання відходів. На сьогодні у США діє близько 80 установок для спалювання метану, що вважають комерційно вигідним.

Теоретично вихід звалищного газу, придатного для збирання та використання, становить 100 м3/т ТПВ (або 5 м3/т ТПВ за рік упродовж 20 років) за вмісту метану 55 % (теплотворна здатність — 19,8 МДж/м3). За розрахунками річний потенціал звалищного газу в Україні складає близько 400 млн. м3. Однак промислове використання біогазу можливе, як мінімум, лише через 5-10 років після створення полігону, вихід його є нестабільний, а рентабельність досягається лише за обсягів ТПВ понад 1 млн. тонн. На даний час у світовій практиці найбільшого розповсюдження набули термічні методи утилізування ТПВ — спалювання, газифікування і піроліз.

Спалювання є найбільш технічно відпрацьованим серед усіх методів промислової переробки ТПВ, оскільки при цьому можна отримувати електроенергію і тепло. Проте, усі відомі сьогодні сміттєспалювальні установки мають низку недоліків, головним з яких є те, що під час роботи вони утворюють вторинні надзвичайно токсичні відходи (поліхлоровані

«Газдів», які скидають сміття, треба карати штрафами

дибензодіоксини, фурани і біфеніли), які потім разом з важкими металами потрапляють у навколишнє середовище з димовими газами, стічними водами і шлаком. Коефіцієнт використання теплової енергії навіть на кращих сміттєспалювальних підприємствах США не перевищує 65%. Рівень спалювання побутових відходів становить у Австрії, Італії, Франції, Німеччині від 20 до 40%; Бельгії, Швеції — 48-50%, Японії — 70%; Данії, Швейцарії — 80%; Англії і США — 14 %; Україні, Росії — 2 %.

Останнім часом багато компаній переходять від простого спалювання відходів на двоступінчастий процес, що включає стадію піролізу (розкладання органічних речовин без доступу кисню за відносно низьких температур 450-800°С). У результаті піролізу отримують горючий газ і твердий залишок. Піролізний газ необхідно очищати від кислих газів типу хлористого водню (HCl), внаслідок чого цей процес стає досить дорогим через застосування спеціального устаткування і використання каустичної або кальцинованої соди; при цьому також не можна уникнути забруднення довкілля важкими металами.

Альтернативою процесові піролізу є газифікування, що відбувається аналогічно, але за температури 800-1300°С і за наявності

Хіба тут навколо живуть газди?

невеликої кількості повітря. У цьому випадку отриманий газ є сумішшю низькомолекулярних вуглеводнів, які потім спалюють у печі. На жаль, екологічну ситуацію такий процес також не поліпшує.

Найбільш повна деструкція продуктів, що містяться в ТПВ, відбувається в процесі високотемпературного піролізу або газифікування за температури 1650-1930°С в розплаві мінеральної суміші з добавками металів або за температури до 1700°С в розплаві солей чи лугів за наявності каталізаторів (MSOP-технологія). Зазначені способи забезпечують переробку ТПВ практично будь-якого складу, тому що за такої температури повністю руйнуються всі діоксини, фурани і біфеніли. У результаті отримують синтез-газ — суміш водню, метану, чадного газу, діоксиду вуглецю, водяної пари, оксидів азоту і сірки та твердий залишок, що його видаляють з реактора через спеціальну витіснювальну систему. Синтез-газ після очищення від домішок можна використовувати безпосередньо як паливо, як сировину у хімічній про-

Ось цим сміттям робимо недобру «славу» місту

мисловості або для синтезу рідких вуглеводнів (метанол, бензин).

На думку вітчизняних вчених метод утилізування ТПВ є найбільш перспективним для України, що дозволяє одночасно вирішувати три важливі проблеми сьогодення, що стосуються:

1) екологічної безпеки, оскільки у перспективі дозволить відмовитися від звалищ та полігонів ТПВ у їх сьогоднішньому вигляді;

2) енергетичної безпеки, оскільки дозволить частково покривати дефіцит рідких та газоподібних вуглеводнів в енергетиці;

3) часткового покриття дефіциту вуглеводневої сировини, що очікується невдовзі у хімічній промисловості.

Так, що органам місцевого самоврядування, вищим органам влади необхідно подумати, а що у нас в області, в тому числі і на Косівщині, доцільно застосовувати.

Зустріч з цікавою людиною

Майстру все підвладне

Відомому далеко за межами Гуцульщини і України, талановитому музиканту та умілому майстру з виготовлення музичних гуцульських інструментів Михайлу Тафійчуку з села Буківець Верховинського району виповнюється 75 років. «Косівський передзвін» завітав до ювіляра в гості.

Монолог-спогад творця

— Я сам родом з Буковця і моя мама тутешня. Так склалось, що мама жила сама. Тато мій був ковалем. Нас було в мами четверо синів. Один помер маленьким, другий — в 35 років, а третій, старший за мене, ще живе. Нас два зосталось.

Освіти не маю Бог зна якої. Тільки три класи школи. Після війни, треба було мамі допомагати. Був такий у Франківську Магдій, який керував різними ансамблями, то він приїхав два рази до нас, щоб мене якось забрати до Франківська. Казав, що будете в нас у філармонії працювати і давали мені п'ятикімнатну квартиру. Але я не хотів і жінка не хотіла. Ще я кузню дуже люблю.

Мене змалку привчали до роботи. Спочатку здобував собі фах у тата в кузні — великі роки там пробув. Але то було не моє і врешті добряче таки надоїло. Я не давав собі спокою. Мамі це було геть не до вподоби. Вона бачила, що зі мнов біда, бо мене не дуже тягнуло до сільської роботи — душа тяглася до музики, але музичні інструменти не так легко було в горах роздобути, і дорого всі вони вартували. То я собі заповзявся виготовляти їх сам.

На мене часто казали Павлів, бо мого діда звали Павлом. Так і тепер інколи кличуть. Кажуть люди, що Павлів — то є дідько, а не чоловік. Він може всяке створити.

Свою першу сопілку зробив у 6 років і зразу навчився на ній грати. Я той день ніколи не забуду, так він мені запам'ятався. Через 2 дні вже десь зникла моя сопілочка, але я зловив вже своє. Пішов горами, знайшов бузину, вишитовхав стержнем з середини патика його мякуш, стягнув кору і зробив дирочки у трубці — вийшла сопілка-денцівка, але вона скоро всохлася, потріскала і зіпсувалася.

Взявся тоді за виготовлення скрипок, які робив отак: з дощок вирізав форму скрипки, набивав цвяшки і так то ушпановував, би то менше-більше звучало. За смичок служив кусок прута. Згинав, в'язав нитками, так як лук, намазував смолою і то вже мені рипіло так, що мама не могла то все витерпіти — за це і сварила і била, бо була родом з багачів і хотіла, щоб і я не йшов пустими дорогами, а дбав про господарство, про корів, але зі мнов уже не було ради і переломити ніяк їй мене не вдавалося.

Придивився на те один сусідський дід Василь та й якось мовив до мами:

— Анно, не муч дитину. Він собі має до музики охоту. Ти дивись, щоб він не крав, щоб нічого злого не робив, але допоможи йому. З него буде нормальний і добрий чоловік.

Мама на те насмішкувато вповідала:

— А-є-є-є, з коваля та з музиканта ніколи ґазди не буде.

Врешті мама вздріла вже, що я свого не попускаю і купила скрипку, але віддала спершу її мому старшому брату, бо, на її думку, був ще замалий до неї, (мені тоді 7 років було). Мама думала, що я малий і дурний, то не зумію смичком правильно тягати.

— Васильку, пробуй шос грати, — ніби на зло мені мовила.

А я тільки в брата скрипку хап з рук та й втік далеко за гору. Там сидів до ночі — вчився грати. До хати повернувся гоноровo з музикою, награючи простенькі гуцульські мелодії. Здивуванню всіх у хаті не було меж. То все важко передати словами, бо все треба було бачити і чути. І як почав тоді у 6 років грати, так граю і до сьогодні. Всьо самоук.

З роками навчився виготовляти різні музичні інструменти. Дуже хотів мати дудку (волинку). Недалеко від нас жив Іван Михайлюк, що умів їх майструвати. Зробив він її і для мене, а я нічого не знаю від дудки. Як я її взяв, то пів року не давав собі спокою, бо я дуже впертий. І за зразком Іванової дудки почав робити дудку сам. Було мені тоді 25 років.

Першу дудку, яку насилу зліпив, зразу викинув у піч, бо не годилася для грання. Друга вже була файна, я на ній навчився грати, а потім продав. Зробив потім і третю. Через рік думаю собі: «Треба все таки знову іти до Михайлюка, та пограти на його дуді». Пограв, тут така хіть розібрала похвалитися своєю, що все-таки не стримався, побіг додому і приніс йому показати свою дуду.

Майстер-дудар тоді вже мав 82 роки, так що у своєму житті щось і бачив, але виглядало збоку, що він вперше бачить дуду: так здивовано на неї дивився, що навіть не кліпав. Я почав грати на дуді та й даю йому подивитись та пограти. Оглянув дід дуду, та й помахав головою.

Я питаю:

— Чого це ви, Іванку, махнули головою? Певно, я лихо зробив?

— Ні, — каже Іван, — я махнув через те, що я вже так зробити не годен.

Діалог з творцем

— Які інструменти ви робите і на яких граєте?

— Я граю на всіх інструментах, що вмію робити. Телинка, сопілка, денцівка, сопілка «музикальна» на 6 дірок, роги, трембіти, цимбали, ліри, дудки…

— Що вас пов'язує з популярною на Гуцульщині трембітою?

— Трембіта, то є простий духовий інструмент. Почав я робити трембіти вже давно.

Зустріч з цікавою людиною

Якось прийшов до мене чоловік і просив відремонтувати стару трембіту. Подивився я на неї, а то вже нема що ремонтувати. Дерево під корою просто струхло, все прогнило. Взяв я її собі за зразок і став копіювати. Так вперше народилася у моїх руках нова трембіта.

У нас, на Гуцульщині вона має 3 метри. Хоча я чув, що була одна на 2,5. Може бути довжиною і на 2,8 метра . Але трембіта робиться з двох кусків по 1.5 метра, для зручності в транспортуванні та зберіганні. Дірочка для губ має бути шириною 6 міліметрів, а потім до кінця труби отвір розширюється.

Найчастіше трембіту використовують на похоронах гуцулів. Як правило при цьому є їх дві. Одна басує, друга грає. Десь багатші заказували і три і чотири трембіти.

Не обходяться без трембітання і колядники, які грають на одній трембіті.

— Я читав, що ви робили трембіти для переможниці Євробачення Руслани. Як же вона вас відшукала?

— Так, так. Приїжджали зі Львова, казали що треба зробити трембіти для Руслани. Я змайстрував на її замовлення 8 інструментів. Правда, спочатку мене просили за 3 трембіти. Потім приїхали ще за трьома. І ще раз — за двома. Потім Руслана продавала ті трембіти, грошей немало заробила, але пожертвувала ті гроші на добре, собі не забрала. То її справа. Вона мені заплатила, що я хотів.

— Чи багато часу йде, щоб зробити трембіту?

— Від початку треба дерево заготовити чистеньке без сучків. Стовбур дерева ділиться на 4 частини, щоб була гітівка. Потім паличка робиться кругленька, в якій шкіблею (різцем) вибирається середина. Десь до тижня треба «промудохатися». Зараз, вже ніхто ті трембіти не робить. Старі не можуть, а молоді не хочуть.

Я вмію змайструвати практично усі гуцульські інструменти. Навіть трапився в моєму житті випадок, що з дуба виготовив за румунським зразком кларнет. Проварив його за спеціальним рецептом. Згодом продав.

Всяке роблю, в кузні і коня підкую, сверла, сокири втнути для мене не проблема. Я ж коваль. Не пригадую такого, аби щось не міг зробити. Син вже навчився в мене цимбали робити — вийшло з-під його рук уже кілька гарних штук.

— Для скрипки потрібний добрий лак. Де ви його берете?

— То не лак, то давня палітура. Я все роблю по-старому, якось чув, що дійсно є зараз такий лак для скрипки, що пензлем полакував і все готово. Вона однотонна така, хоча і має блиск, але не має тих відтінків, що з палітурою. Я байцую сам, мені один з Москви прислав ще трохи палітури, бо важко її зараз знайти. Байцом потім наводиться відтінки, колір, а палітурою полірується до блиску.

— На якому інструменті найважче грати?

— В мене таких інструментів нема, на яких би я не грав. На дуді важко вчитися, бо від дихання часто в голові «кружляє».

— Як ви робите дуду (гуцульську волинку)?

— Треба підібрати добру шкіру з кози, стягнути її з тварини, як сорочку, обережно облупити, але не обрізати, задні ножки напороти.

Козі може бути і 6-7 місяців, і рік, і 2 роки.

— З якого дерева потрібно робити дерев'яні деталі до дуди?

— Нарамиця може бути з явора, з груші, сливки. Мундштук для надування повітря найбільше годиться з коров'ячого рога, але з ним важко справитися. Я більше роблю його з пластику.

— Що, ви і з коров'ячих рогів робите інструменти?

— Дуже рідко. Якось мав замовлення від одного музиканта з Красника — він десь роздобув великий, біля 70 сантиметрів, воловий ріг і попросив зробити дірку та вкласти мундштук. Буває, що роблю дерев'яні роги. Залізні роги погані, бо вони штучні і не мають того звуку, що дерев'яні.

— На яких святах грають на дуді?

— Колись, дуду дуже поважали старші люди. На весіллях обов'язково мала вона бути, і на всіх інших забавах — вечорницях, святах церковних. Завжди на них кликали дударя. Зараз, уже ні. Молоді не хотять ні дуди, ні трембіти, молоді навіть скрипку не питають.

— Кажуть, що п'яного дударя не буває?

— Та бувало в мене різне. Часто доводилось виливати горілку в дуду, особливо на весіллях. Я не хочу пити, бо грати не зможу. Гроші ж мені заплатили за гру, а не за п'янку. То таки треба до всього бажання, чим би чоловік не хотів займатись, то треба любити. Зі смаком його зачинати і закінчувати. А як людина робить так, як «на мус», то нічого не буде. Були у мене гості з Шотландії, то з великим здивуванням розказували, що їх волинки простіші, ніж наші дуди. В них є бас і одна октава, а в нас дві. Тому їхні інструменти легше настроювати і легше на них грати.

— Розкажіть про свою сім'ю. Кому передаєте свої знання і уміння?

— В мене було 5 синів і 3 дочки. Син Михайло, помер від хвороби в 35 років. Він теж добре грав на скрипці, на дуді, на кларнеті. А Юра, Василь, Дмитро і Микола — є. Вони всі вміють грати, їздять на різні фестивалі, але Василь чогось не хоче музикою займатись. Він файний ґазда дома.

— На яких фестивалях ви виступали?

— Я багато де виступав. Ще почав їздити за радянських часів і грав по всьому Союзу. В Москві був 2 рази. В 1971 році там був Всесоюзний фестиваль, де було по одному представнику з кожної країни. Я там, звичайно, представляв Україну. Годину грав і співав так, що ледве вистояв. У Ленінграді був, в Києві та Львові. Дуже кликали мене в Бельгію, в Мексику, але був тільки у Польщі, де навіть записали мій диск. Також диск записали і в Києві. Це зробив пан Мельник. Їхали ми з синами і на «Країну Мрій», Олег Скрипка запросив. Він був у мене дома, ночував. А називаємося ми «Сімейний ансамбль Тафійчуків», три сини і я.

— Вам сподобалось на «Країні Мрій?

— Сподобалось, чому ні? Просто я вже старший і не дуже хочу їздити, бо змучуюсь. Олег Скрипка купляв у нас різні інструменти гуцульські, дримбу шукав. Я дримбу вмію робити, але не хочу, бо не дуже люблю її.

Тарас ПАСИМОК
Світлини автора

Велокраїна

Захоплення

Велодень-2012

Цього року відбувся уже другий Велодень у Косові. Він присвячувався Дню Героїв України. До косівчан приєдналися роверисти з Іспаса, Виженки, Вижниці, Старих Кут, Коломиї та навіть Тернополя! Велосипедистів було 31, що на 24% більше ніж минулого року — це прогрес! Наймолодшому учаснику — Сашку 12 років, а двом найстаршим Петрам — далеко за 60! Причому один Петро їхав до Шешорів на старезному ровері харківській «Україні». Також треба відзначити і веломандрівника та фотографа Леоніда Тіту, який якраз був велопроїздом в Косові з Тернополя! З погодою нам повезло — було хмарно і не парило, а дощ, як на замовлення, пішов аж під вечір, так що всі змогли здолати маршрут до Шешорів і назад.

Загалом, зробили все, що запланували.

Зібрали підписи на петицію до влади щодо покращення умов для велосипедистів в Україні.

Ігор Зеленчук привіз аж два саморобні велохотроди, на яких змогли покататись всі бажаючі.

Провели велопарад Косовом.

Поїхали в Шешори до печери Довбуша.

По дорозі завернули на змагання з мотокросу у Вербовці.

Від печери піднялись на полонину Росохату, де посмакували свіженькі сирні вироби.

Записали gps-трек до печери та на полонину.

Познайомились з новими роверистами.

А, загалом, файно та здорово провели час!

Слава Україні!

http://velokosiv.if.ua.

На світлинах:
емблема свята, учасники походу на Майдані Незалежності у Косові

Дорогою дитячої мрії

Вкотре переконуюсь, що люди, які в зрілому віці здійснюють свої дитячі мрії, є непересічні. З Леонідом Тітом познайомився років так зо два тому на Протятих каменях. Як виявилось, він давній друзяка Ромка Печижака.

Фотохудожник і мандрівник — отак коротко можна мовити про Леоніда. Недавно побував у Косові, можна сказати, що проїздом, бо власне через Косів вела дорога його дитячої мрії. В дитинстві марив про подорожі на велосипеді, розглядаючи карту, креслив маршрут через містечка і села на Закарпаття і колом назад до свого рідного Тернополя. Правда, тоді ще не було ні велосипеда відповідного, ні спорядження і, взагалі, здавалось нереальним долання такого шляху.

Скільки наших дитячих мрій так і залишились нездійсненними. Та з нашим героєм інша історія. От взяв він і одного прекрасного дня виїхав з Тернополя в сторону Закарпаття. Дорога принаймні до Косова виглядала так: Тернопіль — Бережани — Рогатин — Жидачів — Стрий — Сколе — Верхні Ворота — Воловець — Пилипець — Межигір'я — Колочава – Усть-Чорна — Дубове — Великий Бичків — Рахів — Ясіня — Паляниця (Буковель) — Ворохта — Верховина — Косів.

В Косові велокомп показав 635 км, середня швидкість руху становила 16 км на год. Спорядження мінімальне, але добротне: велосипед кросовий Wheeler, зібраний на діорі, гідравлічні дискові гальма, невеличкий велорюкзак і велосумка на багажник, спимішок, само-собою фотоапарат і причандалля до нього, засоби гігієни, посуд і трохи грошей в гаманці.

Ночував переважно в садибах зеленого туризму, придорожніх готелях або попросту просився на нічліг до добрих людей.

До Косова на проживання і харчування потратив (ні в чому собі не відмовляючи) близько 2000 грн. Хоча за словами Леоніда можна було б тратити в рази менше. Харчувався в придорожніх кафе, а також мав сухий пайок, який постійно поповнював в придорожніх продуктових крамницях.

Сім днів тривала подорож до Косова.

В Косові Леонід ще взяв участь у Велодні. Сподіваюсь всі оцінять його спеціальні світлини для Велокосова, а ще з Віталіком Мамчуком він об'їздив околиці Косова.

Цікавим, без сумніву, буде фотозвіт про таку подорож, адже Леонід не просто «хлоп з фотіком», а, як я вже згадував, фотохудожник і мандрівник. Думаю, що і сам Леонід потішить нас звітом про свою велоподорож. Звісно, до Тернополя він повернувся з мандрів вчасно.

Висновок: черговий позитивний приклад для наслідування, а Леоніду великий респект від ВелоКосова за здійснення своєї дитячої мрії.

Леонід Тіт є членом Національної Спілки фотографів України:

http://www.photosight.ru/users/195689/photos/

http://www.facebook.com/leonid.tit

Ростислав МАРТИНЮК,
м. Косів

Наші звичаї

Фестивалі

Об'єднала «Вишиванка»

1 червня у м. Косові, а згодом у ТК «Сокільське» (с. Тюдів) відбулася фотозустріч «Вишиванка». Захід відбувався в рамках проекту «Гуцульська Україна».

50 молодих людей прийшли одягнені в український народний одяг (або у вишиті сорочки) на площу перед Косівською райдержадміністрацією.

Завданням 11 фотографів було якнайкраще виразити красу одягнених в різноколірні вишиванки людей через невелику фотосесію.

Ті, хто були одягнені якнайкраще переїхали у відпочинковий комплекс «Сокільське». Там була проведена ще одна фотосесія та «Українська дискотека» в нічному клубі «Гараж».

За словами координаторів заходу Діани Глодової та Божени Яремин, метою заходу була активізація молоді Косівського району, збереження та популяризація національних традицій, української культури та змістовне дозвілля місцевої молоді.

Довідка:

Проект «Фотозустріч» — це зустріч фотографів та моделей в обумовленному образі або людей, бажаючих отримати серію гарних фото від фотолюбителів. Моделі обирають фотографа і потім розходяться по території у мальовничі місця для фото сесії до призначеного часу, обговореного при зустрічі. Потім усі збираються на тому ж місці у призначений час задля спільного фото. Фотографи мають викласти свої фото у групі, вказуючи у назві ім'я дату та тему зустрічі.

Організатори акції — Косівська молодіжна організація «Школа лідерів».

«Лудинє-фест-2012»

Програма ІІ фестивалю «Лудинє», що проводиться в Косові 8 липня 2012 року на території готельно-ресторанного комплексу «Водограй» і присвячується традиційному весіллю.

7 липня

9.00 — Храмове свято у Косові: відзначення 100 -ліття церкви Івана Хрестителя.

18.00 — в музеї народного мистецтва Михайла Струтинського пройде зустріч і розмови зацікавлених та небайдужих на тему: «Традиція — ознака нації».

Вітальне слово: Богдана Книш, кандидат мистецтвознавства, викладач кафедри історії мистецтва та гуманітарних дисциплін КІПДМ.

У програмі доповідатимуть:

Любомир Держипільський, кандидат біологічних наук, завідувач наукового відділу НПП «Гуцульщина»: «Назвотворення на Гуцульщині».

Вікторія Дутка, кандидат мистецтвознавства, завідувачка кафедри прикладного та декоративного мистецтва КІПДМ ЛНАМ, член Спілки художників України: «Рукотворна тканина і сучасний національний одяг».

Ніна Стеф'юк, завідувачка відділу моделювання костюму кафедри дизайну КІПДМ ЛНАМ: «Національний стиль — основа діяльності відділу моделювання костюму КІПДМ ЛНАМ».

Василь Дутка, заступник директора з навчальної роботи КІПДМ, член Спілки художників України: «Гуцульщина у творчості польських художників поч. ХХст».

Василь Шкурган, голова товариства «Гуцульщина», член Спілки письменників України: «Гуцульський діалект в художній літературі, як спосіб збереження «гуцульського світу».

Романа Струтинська, директор музею народного мистецтва Михайла Струтинського: «Реконструкція традиційного строю в музейництві (на прикладі відтворення весільних вінків)».

А також:

Оксана Гордійчук, викладач відділу художнього ткацтва КІПДМ — презентація проекту «Архів пам'яті».

Виступи та обговорення.

600-річчя Космача

З 1 по 3 травня кожного року у селі Космачі відбувається фестиваль «Великдень у Космачі» та ярмарок «Космач сміється». «Великдень у Космачі» — це міжнародний фестиваль, який проводиться щороку навесні. Він є продовженням великодніх свят, на який з'їжджаються з усього світу, щоб відсвяткувати їх разом.

У програмі фестивалю: виставки традиційної культури, майстер-класи народних ремесел, виступи фольклорних, хореографічних колективів, музичних гуртів з України та закордону, веселі забави, традиційна гуцульська кухня.

У зв'язку з святкуванням 600-річчя Космача у 2012 році цей фестиваль відбудеться 11-12 липня.

Розроблено ряд заходів, які вже відбуваються у Космацькому будинку культури і будуть тривати аж до фестивалю.

Програма свята обіцяє бути досить насиченою, цікавою й неповторною!

Запити молоді

Магазинів багато
Для кого?

Ми вкотре провели опитування серед косівчан та гостей міста. Цим разом поцікавилися: «Якого магазину в Косові не вистачає?» Варто зауважити, що далеко не всі захотіли відповідати на дане питання, адже самі зацікавленні у відкритті потрібного закладу і без конкурентів. Також, багато людей відзначили нестерпне засилля продуктових та магазинів жіночого одягу в нашому місті — з чим не можна не погодитись. Серед молодих косівчан беззаперечне лідерство в опитуванні відчувається потреба у секс-шопі (магазин інтимних товарів). І я зразу хочу заспокоїти середнє та старше покоління косівчан. Це свідчить не про розпусту сучасної молоді, а зовсім в іншому підході до сучасного способу життя. Адже майже 95% українських відвідувачів таких магазинів ходять туди скоріше, як в музей — просто з цікавості, при тому нічого там не купуючи. Якщо якісь покупки і роблять, то це переважно незвичний одяг чи смішні подарунки на день народження своїм друзям, які, до речі, мають шалений успіх. Тому, перефразовуємо бажання молодих людей на простіший лад — ми маємо бажання мати магазини з цікавими та оригінальними нестандартними подарунками. Щоб не повторюватись, всі повідомлення такого типу, я зібрав в одне, і теж взяв участь в опитуванні.

Тарас:

— Особисто мені не вистачає магазину з недорогим та якісним чоловічим одягом. Хіба єдиний «Монарх» дещо задовольняє мої смаки, проте ціни там часто кусаються, одна річ може коштувати половину, а то і цілу зарплату. В нашому місті є засилля неякісного китайського ширпотребу із захмарними цінами і до того ж орієнтованого переважно на жіночу аудиторію. В місті десятки магазинів з одягом і лише кілька можуть запропонувати чоловічий одяг в асортименті, а навіть якщо він і є, то це або спортивний товар від «Адідасу», або ще гірше — сучасний «модний чоловічий» одяг, який скоріше носитимуть люди нетрадиційної орієнтації, а ніж нормальні чоловіки.

Тому, зважаючи на свої заробітки молодого працівника, я вже багато років одягаюсь в магазинах секонд-хенду, тобто по-народному — у «гуманітарці». Часто там можна купити якісні і дешеві речі, які довго служать. Дивує те, що в Косові таких магазинів кілька і всі вони відверто жахливі, як на підбір. Ціни на пусте дрантя захмарні, а його і бомжі не захочуть на себе натягувати.

В інших містах з цим набагато краще йдуть справи, а в Косові хіба що на Смоднянському ринку інколи можна натрапити на хороші речі з секонд-хенду.

Також в нашому місті бракує магазину з якісними та дешевими кросівками, особливо типу «скейтер», які, як на мене, найбільш надійні та довгоживучі із всіх видів, які існують.

Софія:

— Якщо в нашому місті відкривається новий магазин, то це або продуктовий, або магазин з одягом. Чомусь взагалі не звертається увага на те, що потрібно людям. Косів, місто в якому з кожним роком все більше людей починає їздити на велосипедах, а хорошого веломагазину у нас нема. Звичайно, є знайомі, які можуть «дістати» потрібну вам деталь та поремонтувати ровер. Можна і самому поїхати в Коломию в спеціальний магазин чи придбати щось на нашому базарі. Але це не вихід — велосипед потребує постійного і надійного догляду. Я вважаю, що нам просто необхідний хороший веломагазин, де можна не тільки придбати якісну продукцію, але й замовити те, що необхідно. Також було б чудесно, якби при магазині була невеличка майстерня, де можна було б не тільки провести елементарний огляд велосипеду, але й поремонтувати його. Це було б зручно не тільки для жителів, але й для гостей міста. Велосипед для Косова річ незамінна, та, крім зручності, — це і дуже корисно для здоров'я.

Стас:

— Потрібен хороший книжковий магазин з великим асортиментом не тільки книг, але й газет, журналів, періодики. Хоча в Косові такий магазин, напевно, був би не дуже прибутковим — люди стали менше цікавитись «духовною їжею...

Володимир:

Плавно переходимо до створення секс-шопу. А що, ідея хороша, конкуренції точно не буде. Я люблю в такий магазин іноді заходити, там вітрина зі всякими штучками цікавими приваблює, наприклад, одяг, маски всілякі та чого там тільки нема. Ну, але то вже швидше з розділу «подарунки», бо коли не знаю, що купити на день народження знайомим, йду туди.

Богдан:

— Корисне було б щось типу «Вау-шоп» або «Прикольні штучки», чи щось таке подібне, де би продавалися арома-лампи, палички, різні ефірні масла, олії, шарики, які відповідають на запитання, як у фільмі «Траса 60», і купа всяких прикольних речей, яких можна подарувати комусь на день народження.

Сашко:

— А от бракує по-справжньому магазину з цікавими речами, які мають незвичні функції, щось на зразок подарункового, але з якісними і цікавими речами, а не китайським непотребом. Якось я блудив містом думаючи, що б таке вибрати своєму другові на день народження, то так нічого й не підібрав, та й поніс за старою звичкою у конверті гроші. Погоджусь, кожному не вгодиш — і на колір і смак фломастери різні, але щось цікавеньке можна було б створити, до речі, у Чернівцях такі магазини все частіше і частіше появляються! Ще як варіант, в інших містах таких багато — «Все по 5 гривень» — умовна назва, де продаються інколи й якісні дешеві побутові та інші вкрай необхідні речі.

Марія:

— Не вистачає кілька магазинчиків. Найперше — з морозивом, як, наприклад, в центрі Івано-Франківська. А ще нема мережі магазинів типу «ДЦ» чи «Космо». Потім магазинчик з кавою і чаєм, і щоб вибір пропонували щедрий. Ще, напевне, треба магазин з ІТ комплектуючими і розхідними матеріалами — шнурочки, перехідники, флешки, диски, коробки, чорнила, зарядні пристрої, аксесуари і т.д. , бо є «Лідер», але вибір там не надто великий.

Ірина:

— На мою думку, в Косові магазинів і так забагато. Краще б парк привели до ладу, зробили б кінотеатр нормальний або ще щось цікаве. І для туристів добре, і для молоді корисно!

Леонід:

— Не магазинів треба нашому місту, а центру дозвілля — кому за 25 і старшим.

Наталя:

— Магазинів в Косові достатньо, хіба книжкових би не забракло та мистецько-культурно-відпочинкових центрів/кафе/забігайлівок.

Іван:

— Мені бракує магазину з якісним посудом!

Микола:

— Як на мене, то не вистачає магазину з хорошими, фірмовими велосипедними деталями, адже найближчий — в Коломиї. І добиратись до нього трохи зле, враховуючи те, що він аж біля ЖД вокзалу, а у нас у Косові є тільки «Майстер» з дешевим китайським непотребом.

Марина

— Якщо серйозно, то не вистачає багатьох магазинів. Наприклад, в місті є Інститут декоративного мистецтва, а магазину з різною фурніторою немає. Також не завадив би музичний магазин чи можливо магазин для меломана.

Юля:

— Я студентка нашого Косівського Інституту, тому мені потрібен магазин з тканинами і художніми матеріалами — для навчання та роботи.

Оля:

— Потрібен магазин із стоматологічними матеріалами та обладнанням.

Тарас ПАСИМОК

Проблеми міста

Сміття на переробку

У Києві, Харкові, Дніпропетровську, Чернівцях, Сумах, Тернополі, Хмельницькому, Полтаві, Кіровограді та Вінниці розпочалась реалізація проекту з будівництва перших 10 заводів.

Про це, за інформацією Урядового порталу, повідомив голова Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами України Владислав Каськів.

Голова Держінвестпроекту також повідомив, що сміттєпереробні комплекси у 10 містах України будуть створені за принципом державно-приватного партнерства переважно за рахунок інвестиційного капіталу.

«В Україні створюється індустрія переробки сміття. На цей час в країні повністю відсутня сміттєпереробка, 4,5 території країни покриті звалищами, діють лише 2 сміттєспалювальних заводи, побудовані у 80-ті рр. XX ст. Нові комплекси складуть основу сміттєпереробної галузі України та будуть слугувати прикладом для втілення Національного проекту в інших містах країни. Орієнтовна вартість всього проекту близько 430 млн євро», — заявив В.Каськів.

Також зазначається, що на даний час розроблено та подано, відповідно до вимог законодавства щодо реалізації національних проектів, проект постанови КМУ «Деякі питання підготовки до реалізації національного проекту «Чисте місто» — система комплексів з переробки твердих побутових відходів» на погодження до профільних міністерств та відомств.

Наші доблесні «трудящі» пробують доламати новий міст біля Смоднянського ринку. По ньому уже стає небезпечно ходити.

І чужому научаймось

Маєш собаку — плати

Луцька міська рада ввела плату за утримання собак та реєстрацію домашніх тварин з 1 липня цього року. Про це йдеться в рішенні міськради.

Згідно з рішенням, власник собаки повинен її зареєструвати, і, залежно від її розміру, платити від 2 до 6 гривень на місяць.

Графа «за утримання тварин» буде включена у квитанцію з оплати житлових послуг.

Департамент житлового господарства найближчим часом розмістить оголошення на всіх під'їздах про обов'язкову реєстрацію домашніх собак, а також повідомить їхнім господарям про штрафи, які будуть стягуватися, якщо тварину не зареєструють протягом місяця з дня отримання попередження.

За інформацією громадської організації Волинське товариство захисту тварин у Луцьку офіційно зареєстровано 732 домашні собаки, насправді ж — їх понад 10 тисяч.

Світлина
Романа Печижака,
м. Косів

Енергоощадні лампи небезпечні

У кожній лампочці — від 3 до 150 міліграмів ртуті. Навіть мізерні її дози можуть викликати гострі фізичні, а то й психічні розлади. Фахівці кажуть, що лише один грам ртуті, який потрапив у довкілля, може спричинити значні забруднення. В Україну, за статистикою, щороку завозиться приблизно 20 млн енергоощадних лампочок. Вочевидь, приблизно скільки ж і згоряє. А це вже не міліграми, а грами, які складаються в кілограми. Якщо все це викидати на смітник або закопувати в посадках, то через кілька років ситуація буде така, що хоч кричи гвалт. З побутовими компактними лампами справді є проблеми — через відсутність централізованої системи їх збирання. Такі лампи, як правило, люди викидають разом із звичайним побутовим сміттям і їх вивозять на полігони твердих побутових відходів. А це неприпустимо. Адже такі полігони — лише для безпечних відходів. Нині одне з першочергових завдань — налагодження системи збирання люмінесцентних ламп, зокрема від населення.

Законом «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у сфері поводження з відходами» доповнено Закон «Про відходи» статтею 35-1, відповідно до якої роздільне збирання побутових відходів здійснюють їх власники згідно з методикою роздільного збирання побутових відходів. Цю методику затверджує центральний орган виконавчої влади з питань ЖКГ. У ній зазначено, що небезпечні відходи необхідно збирати окремо від інших видів побутових відходів, а також відокремлювати на етапі збирання чи сортування та передавати спеціалізованим підприємствам, які мають ліцензії на їх переробку.

Проектом постанови уряду передбачено, що підприємства, установи та організації всіх форм власності, що виробляють або імпортують для вільного використання продукцію, яка містить ртуть та її сполуки, зобов'язані самостійно забезпечити збирання, видалення, знешкодження та утилізацію цих відходів або ж укласти договори про виконання таких робіт з урахуванням встановленого мінімального розміру плати за ці послуги з підприємством, яке має відповідну ліцензію.

«Урядовий Кур'єр»

З редакційної пошти

«Той, хто пройшов крізь вогонь»

Варто переглянути кожному косівчанину

«Той, хто пройшов крізь вогонь» — найочікуваніший український фільм. Режисер Михайло Іллєнко презентує фільм, що базований на біографії реальної людини і на справжніх подіях. Прототипом головного героя фільму став Іван Даценко — уродженець села Чернечий Яр на Полтавщині. У роки війни він здійснив понад 200 бойових вильотів, за бойові заслуги йому було присуджено звання Героя Радянського Союзу та вручено «Золоту зірку» за №1733. У 1944 році його літак було збито, а сам пілот, за офіційними даними, донині вважається зниклим безвісті.За неофіційною ж версією, Іван Даценко потрапив до німецького полону, але згодом втік. Однак коли він перетнув лінію фронту і з'явився у свою частину, то відразу був заарештований, як зрадник і відправлений до Сибіру. На одному з етапів Іван знову втік, а далі його сліди губляться.Навряд чи сьогодні ми б пам'ятали про Івана Даценка, героя, який розділив долю багатьох невинно засуджених в той час.

Але в 1967 році, під час проведення Всесвітньої виставки в Монреалі радянська делегація, у складі якої був відомий танцівник Махмуд Есамбаєв, відвідала індіанську резервацію. Радянські гості були вражені тим, що вождь племені раптом заговорив із ними українською! Згодом Махмуд Есамбаєв не раз стверджував, що вождь племені на ім'я Пронизуючий Вогонь і Герой Радянського Союзу Іван Даценко — одна і та сама людина.

Режисер фільму Михайло Іллєнко згадує: «Вперше цю історію я почув у 1993 році від актора Тараса Денисенка. Про це розповідав і режисер Тимофій Левчук. Він зустрічався з вождем, і той назвався Іваном Даценком».

Другого дихання ця історія набула в 2002 році, коли популярна телепрограма «Жди меня» запросила до студії племінницю Івана Даценка — полтавчанку Ольгу Рубан. Ольга Василівна показала дві фотографії: на одній з них її дядько в день нагородження медаллю «Золота Зірка», а на іншій — вождь племені ірокезів в бойовому розфарбуванні, амулетах, з орлиним пір'ям на голові. Неймовірно, але експертиза підтвердила: людина на обох фотографіях — одна й та сама!

Пройти повз таку дивовижну долю кінематографісти звичайно ж не могли. У 2007 році продюсерський центр «ІнсайтМедіа» за підтримки Державної служби кінематографії України розпочав роботу із створення повнометражного художнього фільму «Той, хто пройшов крізь вогонь». Бюджет фільму на той час був значним — 16 млн. гривень.

На жаль, світова фінансова криза 2008-2009 років призупинила роботу над фільмом майже на два роки. У цей проміжок часу режисер-постановник фільму Михайло Іллєнко з командою сміливців здійснив запаморочливу кругосвітню подорож на яхті «Купава». Це був похід за одним кадром — кадром, який став ключовим у фільмі і одіссеї його головного героя Івана Додоки на шляху від себе до себе!

AS_TAR

ФК «Гуцульщина»: з перемінним успіхом

На прохання читачів часопису подаємо коротеньку інформацію про косівський футбольний клуб «Гуцульщина»:

Досягнення:

— Кубок М. Шкрібляка (2004-2006 рр.).

— Кубок М. Шкрібляка (бронзовий призер) (2007 р.).

— Фіналіст Кубку області (1962 р.).

— Переможець першості області (1970, 2002, 2007 рр.).

— Срібний призер чемпіонату області (2001 р., юнаки)

— Переможець першості області (2006 р., юнаки)

Участь в першості області в останні роки:

2007 рік — 1 місце (друга ліга)

2008 рік — 13 місце (перша ліга)

2009 рік — 11 місце (друга ліга)

2010 рік — 3 місце (друга ліга)

Колись у складі «Гуцульщини» виступали теперішні професіональні гравці (Худоб'як, Мартищук, Соколенко). В переможному для юнацької команди сезоні 2006 року Р. Ромаш у віці 15 років відзначився у воротах суперників 32 голами! Граючий тренер «Гуцульщини» І. Богатчук тричі (у 2002, 2006 і 2007 роках) визнавався кращим тренером Івано-Франківщини.

Чемпіонат області. Перша ліга

В чемпіонаті області відбулися поєдинки чергового туру. Спека, яка встановилась на Прикарпатті, однозначно, вплинула на гру команд. Все ж варто відзначити, що всі були в рівних умовах. Лідери здобули свої чергові перемоги.

9 тур. 20 травня ФК «Гуцульщина» (Косів) — ФК «Битків» 5:0, 4:4 (дорослі, юнаки).

З кожним матчем все більше відчувається, що ФК «Битків» не готовий грати на рівні команд обласного чемпіонату. 6 поразок у 8-ми зіграних матчах.

Слід відзначити, що ФК «Гуцульщина» досить успішно виступає вдома.

11 тур. 3 червня – ФК «Гуцульщина» (Косів) — «Карпати» (Коломия) — 0:0, 1:2.

12 тур. 10 червня — «Яспіль» (Ясенів Пільний) — ФК «Гуцульщина» (Косів) — 2:3, 2:2

13 тур. 17 червня. — ФК «Гуцульщина» (Косів) — ФК «Снятин» — 4:1, 1:1.

Доросла команда «Гуцульщини» після тринадцяти ігор посідає четверте місце у турнірній таблиці, а юнаки – одинадцяте.

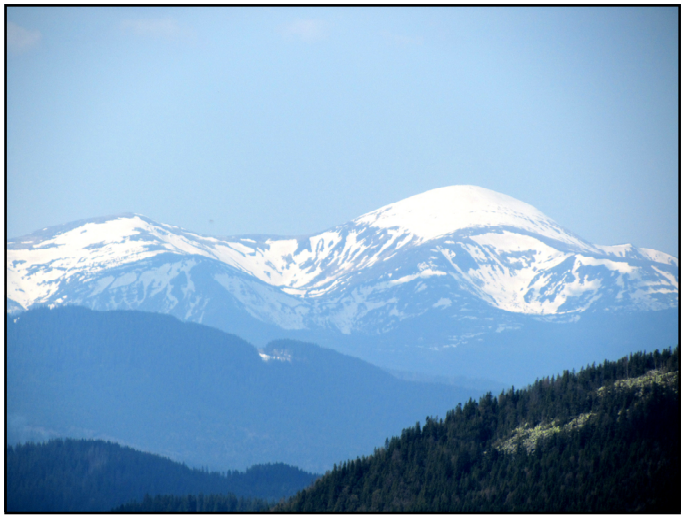
Захоплення

Мандри

У хмарі Ґреґіт грізний

Кам'яні розсипи-ріки Ґреґота

Вид Говерли з Ґреґота

Ґреґіт — найвища вершина Косівщини (1472 метри над рівнем моря). Вона є однією з наймальовничіших гір Покутських Карпат. Верх хребта вкритий кам'яними розсипами. Гуцули їх звуть «кам'яними ріками» або «греготами», від чого і походить назва гори. Знаходиться вона далеко від основних доріг і добиратися навіть до її підніжжя довго та складно через «українське бездоріжжя». Найлегший спосіб потрапити на вершину — це починати підйом із села Шепіт.

Так недавно ми, п'ятеро любителів гірських мандрівок, і поступили. Взагалі то, на п'ятого нам пощастило натрапити. Він теж виявився пристрасним любителем гір, але, на відміну від нас, мав свою власну машину «Жигулі» четвертої моделі. Ми, як пасажири, чемно скинулись на бензин.

Так, як цим маршрутом ми йшли вперше, то вирішили ознайомитися з відгуками в Інтернеті тих, хто бував у подібних походах. Але якоїсь докладної інформації про гору не знайшли, за винятком хіба що опису мандрівки «ВелоКосова» і короткого звіту одного з його учасників Ростислава Мартинюка. Але вони їхали до підніжжя велосипедами і зі сторони Снідавки, а не Шепота, як планували ми. Маршрут цей явно виглядав маловідомим для туристів, як Косова, так і України, але як з'ясувалося пізніше на вершині — дуже дарма!

Нам відступати не хотілося, як то кажуть: «хто не ризикує, той не п'є шампанського», тому ми о сьомій ранку вирушили з Косова, щоб встигнути піднятися на Ґреґіт до настання зеніту і відповідно — сонцепіку. Це частково вдалося, хоч ми всеодно «згоріли», адже як навесні, так і влітку в горах сонце припікає «моцно»!

По дорозі на Шепіт, у Шешорах ми були просто враженні величезною кількістю туристів на чорних джипах, які відпочивали там. Навколо лунала російська мова, що свідчило про великий «патріотизм» власників місцевих «зелених садиб». Але те, що туристів тут в кілька разів більше, ніж Косові, стає очевидно відразу ж при в'їзді в село.

Отож, не зважаючи на погану якість «доріг», ми таки змогли добратись на «Жигулях» до Шепота, звідки розпочали сходження на гору.

Дорога пролягала хребтом Щівник відкритою місцевостю, звідки відкриваються красиві краєвиди на село Космач в північному напрямку, а з заходу в південному напрямку височіють вершини Версалем, Ротило, Ґіга Ґаборянська, Бубенська, Біла Кобила.

Коли ми проходили повз останню хату під лісом, Іван, що пас корову, запропонував нам для підняття духу і добавки сил «вжарити» по 50 грам горілки, але ми звісно відмовились, бо пити алкоголь в таку спеку може лише «супермен» та наші доблесні і винослівві гуцули.

Далі ми поплелись пішки спочатку дорогою, а потім стежкою в смерековому лісі, яка різко і довготривало набирала висоту. Підйом і справді досить стрімкий та важкий, до того ж густий ліс зовсім не дозволяє насолоджуватись навколишніми краєвидами. Одразу впадала в око майже повна відсутність сміття, що вкотре підтвердило непопулярність маршруту, в порівнянні, наприклад, з горою Писаний Камінь, де здається, сміття вже більше, ніж природного каміння. Також було помітно, що тут повним ходом йде заготівля лісу, тому не факт, що він ще довго буде залишатися таким густим.

Чесно кажучи, підйом був в однаковій мірі важкий і нецікавий, і ми вже почали потроху розчаровуватись, що сюди «поперлись». У місцині, де на стежині з'явились каміння можна було повернути праворуч, бо стежка там пологіша і навіть невеличкий спуск до перемички, яка веде до гори Малий Ґреґіт або Шепітський з якої, як останній акорд — ще один десь півгодинний підйом на основну вершину. Проте, ми вирішили не втрачати час і пішли просто вгору, і як результат через 10 хвилин вже були на вершині.

І тут сталося найцікавіше і найнесподіваніше — гора Ґреґіт раптово відкрилась нам у всій красі. По-перше, на вершині немає високих дерев і відповідно — краєвиди вражаючі. Особливо близько, немов на долоні, видно Чорногірський хребет. З Ґреґота він виглядає у 2-3 рази ближче і тому значно цікавіше, ніж з Ігреця, де були перед цим. На Ґреґоті практично уже не було снігу, а ось вся Чорногора виблискувала на сонці сніговою білизною, немов у казці. По-друге, вершина гори Ґреґіт всіяна величезною кількістю каміння, що вже встигло позеленіти і пожовтіти від лишайника, що, безперечно, додавало йому якогось інопланетного вигляду і перша моя асоціація, коли я цю красу побачив, була: «Ого, як на Марсі».

Підйом на гору забрав у нас десь 2 години, а спуск — хвилин 40. Спека вже давалася взнаки і ми одностайно вирішили на зворотньому шляху скупатися у водоспадах Шешорів, що і було успішно виконано!

І на завершення хочеться звернутися до юнаків і дівчат: «Друзі, ходіть горами, поки молоді, мандруйте, поки є сили, бо нам заздрить вся Україна, що ми тут живемо і гріх цим не скористатися!»

(Закінчення на 15-й стор.)

Захоплення Мандри

У хмарі Ґреґіт грізний

(Закінчення. Поч. на 15-й стор.)

Короткі відгуки учасників сходження на гору:

Олександр Бондаренко:

— Зовсім не очікував побачити таку красу. Маршрут зовсім не ходжений — відповідно мало сміття навколо, що безперечно тішить. Краєвиди просто фантастичні, особливо Чорногірського хребта, і розсипи каміння на горі, як у Горганах. В Інтернеті ми ледь знайшли інформацію про цей маршрут, а це дуже дивно. В принципі, до вершини далеко добиратись по розбитих ґрунтових дорогах, по яких проїде не кожен автомобіль, а маршрутні автобуси у даному напрямку ходять вкрай рідко та нерегулярно. Гора далека від центральних автошляхів — такий собі куточок недоторканої природи, який варто відвідати косівчанам.

Сашко Мартинюк:

— Там, де дідько каже добраніч, — так би я охарактеризував нашу подорож, позаяк витрясли п'яту точку по бездоріжжю неабияк. Під кінець мандрівки з кожним кроком все менш надіявся на хороший огляд з вершини, та вона нам відкрилась, ще й як відкрилась!!! Ґреґіт мені подарував на цілий тиждень безмежне почуття свободи Надихнуло аж:

Там, звідки видно
Чорногору,
І де ширяє яструб сизий
Душевний спокій
накриває морем.
Стоїть ген в хмарі
Ґреґіт грізний.
Ти всім здаєшся
неприступний.
Стоїш в вершковому
тумані,
А на вершині буде
той, наступний,
Хто склав надію
не останній...

Руслан ШЕЛЕСТ

На світлинах: Ґреґіт

Косівський ПЕРЕДЗВІН

Редактор
Тарас ПАСИМОК

Засновник і видавець Косівська міська рада.

Свідоцтво про державну реєстрацію ІФ № 580-238Р від 9 серпня 2011 року.

Адреса редакції: 78600, м. Косів, майдан Незалежності, 11, **peredzvin@gmail.com**

Газету видруковано у МПП «Евріка», м.Косів, вул Незалежності, 28. Тел./факс 2-24-91.

Друк офсетний. Обсяг 2 друковані аркуші. Тираж 500 прим.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та реклами несуть автори публікацій та рекламодавці. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і залишає за собою право редагувати та скорочувати їх тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються.